

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 1To/15/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4425010555
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Hrvola
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2026:4425010555.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Hrvola a členov senátu JUDr. Ingrid Kišacovej, PhD. a JUDr. Dušana Špireka, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre zločin krádeže podľa § 212 odsek 1 písmeno a), odsek 3 písmeno f) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 29.01.2026, sp. zn. 2T/65/2025 na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 31.03.2026, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného A. B., narodeného XX.XX.XXXX, z a m i e t a, pretože zistil, že nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „súd I. stupňa“) sp. zn. 2T/65/2025 zo dňa 29.01.2026 bol obžalovaný A. B. (ďalej len „obžalovaný“) uznaný za vinného zo spáchania zločinu krádeže podľa § 212 odsek 1 písmeno a), odsek 3 písmeno f) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno e) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že: v čase medzi 10.00 hodinou a 13.30 hodinou dňa 12.09.2025 nachádzajúc sa v rodinnom dome na adrese C., D. E. XX v obydlí poškodeného počas vykonávania upratovacích a čistiacich prác, využívajúc nepozornosť poškodeného, pri očakávaní menšieho odporu spôsobeného jeho vyšším vekom, ako i neprítomnosť jeho manželky vošiel pivničnými priestormi cez neuzamknuté dvere do obývacej časti rodinného domu, kde zotrval presne nezistenú dobu, počas ktorej z obývačky vo voľne položenej hnedej peňaženke poškodeného odcudzil finančnú hotovosť vo výške 50 eur v jednej bankovke, následne vyšiel do spálne nachádzajúcej sa v podkrovnej časti rodinného domu, kde po prehľadaní zásuviek z jednej z nich odcudzil peňaženku čiernej farby spolu s finančnou hotovosťou vo výške 4400 eur v bankovkách nominálnej hodnoty 100,00 EUR, následne prázdnu peňaženku odhodil do suchej nepoužívanej žumpy nachádzajúcej sa na pozemku rodinného domu, čím svojím konaním spôsobil poškodenému A. F. E., narodeného XX.XX.XXXX, bytom D. E. XX, C. a poškodenej A. G. E., narodenej XX.XX.XXXX, bytom D. E. XX, C., škodu vo výške 4450 eur.

Za to mu súd I. stupňa uložil :

- podľa § 212 odsek 3 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona, za zistenia pohľadujúcej okolnosti podľa § 36 písmeno l) Trestného zákona a za zistenia príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písmeno m) Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona ho na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.
- podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku povinnosť nahradiť poškodenému A. F. E. a poškodenej A. G. E. škodu v sume 4450 eur, s tým, že poškodení sú voči obžalovanému oprávnení na plnenie spoločne a nerozdielne.

Proti tomuto rozsudku, v zákonom určenej lehote, podal odvolanie obžalovaný. V písomných dôvodoch odvolania namietal neprimeranosť uloženého trestu odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov.

Poukazoval na to, že sa k spáchanej trestnej činnosti priznal a túto úprimne oľutoval, pričom na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o vine. Súd prvého stupňa síce zistil a vo výroku rozsudku konštatoval poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona — teda že sa k spáchaniu trestného činu priznal a tento úprimne oľutoval — avšak pri určení výmery trestu ju náležite nezohľadnil. Namietal, že súd prvého stupňa pri odôvodnení výmery trestu de facto prihliadal skôr na okolnosti zakladajúce priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, a to na ním spáchané priestupky, ktoré s predmetným trestným činom nesúvisia. Namietal, že samotné konštatovanie poľahčujúcej okolnosti bez jej skutočného premetnutia do výmery trestu je v rozpore so zákonom, keďže zistená poľahčujúca okolnosť musí byť pri určovaní trestu aj reálne uplatnená. Navrhol, aby Krajský súd v Nitre podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Nitra zo dňa 29. januára 2026 vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že mu uloží trest odňatia slobody pri spodnej hranici zákonnej trestnej sadzby, ktorá podľa jeho názoru predstavuje 2 roky a 8 mesiacov.

Verejné zasadnutie odvolacieho súdu bolo vykonané za prítomnosti poškodenej G. E. a v neprítomnosti poškodeného A. F. E., ktorý mal doručenie upovedomenia riadne a včas vykázané.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obžalovaný sám i prostredníctvom obhajcu zotrval na písomných dôvodoch odvolania s tým, že deklaroval snahu nahradiť škodu, z ktorej doposiaľ nič neuhradil, čo nemalo reálny odraz vo výmere trestu. Trest mal byť zákonný, spravodlivý a primeraný. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o treste a uložiť mu miernejší trest. Subsidiárne navrhol zväziť možnosť aplikácie § 39 Tr. zák. v intenciách judikatúry pri prijatom vyhlásení o vine.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí uviedla, že odvolanie je nedôvodné. Vzhľadom na všetky okolnosti prvostupňový súd nemal inú možnosť ako postupovať podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. s tým, že trest odňatia slobody uložený v dolnej polovici trestnej sadzby upravenej v zmysle skôr citovaného ustanovenia nemožno vzhľadom na doterajšiu kriminálnu minulosť obžalovaného považovať za neprimerane prísny. Navrhla podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou - obžalovaným, preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku o treste rozsudku, proti ktorému odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, limitovaný zásadou reformatio in peius, keďže odvolanie prokurátora v neprospech obžalovaného podané nebolo. Nezistil žiadne chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by zakladali dôvody na podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Preskúmaním spisového materiálu odvolací súd zistil, že v tomto konaní bol zadovážený dostatok dôkazov, ktorými boli objasnené všetky základné skutočnosti dôležité pre trestné stíhanie, ktoré súd I. stupňa potreboval pre svoje rozhodnutie. Pri vykonávaní dôkazov orgány činné v trestnom konaní postupovali podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku.

Po vyhlásení obžalovaného v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, a po zistení splnenia všetkých zákonných podmienok ustanovených v § 257 ods. 5 a ods. 6 Trestného poriadku, súd prvého stupňa prijal toto vyhlásenie obžalovaného postupom podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku a následne vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie o treste, náhrade škody a ochrannom opatrení.

Podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku vyhlásenie obžalovaného o vine, ktoré súd prijme, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním. Z uvedeného dôvodu, ako aj s prihliadnutím na ustanovenie § 317 ods. 1 Trestného poriadku, odvolací súd preskúmaval napadnutý rozsudok výlučne vo výroku o treste.

Súd I. stupňa na hlavnom pojednávaní pri vykonávaní dôkazov postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, ako i ďalších ustanovení upravujúcich spôsob vykonávania dôkazov v trestnom konaní, pričom sa nedopustil žiadnych podstatných chýb, ktoré by odôvodňovali zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 321 odsek 1 písmeno a) Trestného poriadku.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu podaného odvolania a zistil, že súd prvého stupňa pri úvahách o druhu a výmere trestu dôsledne prihliadol

na všetky zákonné kritériá pre ukladanie trestov vyplývajúce z ustanovení § 33a a § 34 Trestného zákona a to najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie obžalovaného, jeho pohnútku (ziskuchtivosť), príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu obžalovaného, jeho pomery, možnosť jeho nápravy, jeho správanie po spáchaní činu, ako aj ostatné zákonné kritériá. Zároveň správne aplikoval aj ustanovenie § 38 Trestného zákona, ktoré upravuje spôsob zohľadnenia pomeru a miery závažnosti poľahčujúcich a príťažujúcich okolností a zároveň stanovuje pravidlá pre úpravu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, vrátane jej zvýšenia v prípade opätovného spáchania zločinu. Súd prvého stupňa tieto ustanovenia správne premietol do úvah o druhu a výmere uloženého trestu.

Podľa § 33a ods. 2 Tr. zák. sankcie sa ukladajú s prihliadnutím na povahu a závažnosť trestného činu alebo činu inak trestného a na osobu páchatel'a a jeho pomery.

Podľa § 33a ods. 3 Tr. zák. tam, kde postačí uloženie sankcie postihujúcej páchatel'a menej citeľne, nesmie byť páchatel'ovi uložená sankcia, ktorá ho postihuje citeľnejšie.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák., trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho prevýchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. zák., pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 38 ods. 1 Tr. zák., na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnúť ako na poľahčujúcu okolnosť, príťažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák., pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnúť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 3 Tr. zák., pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa § 38 ods. 6 Tr. zák., zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby podľa odsekov 3 a 4 sa vykoná iba v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby; základom na zvýšenie trestnej sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Zvýšenie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby sa nepoužije v prípadoch, keď v osobitnej časti zákona je ustanovený iba trest odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov alebo doživotie.

Podľa § 39 ods. 5 Tr. zák., pri vyhlásení o vine na hlavnom pojednávaní môže súd uložiť trest odňatia slobody znížený o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby a pri trestných činoch uvedených v odseku 3 písm. a) trest odňatia slobody nie kratší ako dvadsať rokov. Ak sú pri vyhlásení o vine na hlavnom pojednávaní súčasne splnené podmienky na mimoriadne zníženie trestu podľa odseku 1 alebo 2, môže súd uložiť trest pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu podľa odseku 3. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvého stupňa uvedené zákonné kritériá nielen formálne deklaroval, ale ich aj materiálne aplikoval pri individualizácii trestu. Správne vyhodnotil existenciu príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, keď prihliadol na predchádzajúce odsúdenia obžalovaného, konkrétne trestným rozkazom Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 2T/19/2015 z 23.02.2015 pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a trestným rozkazom Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 4T/55/2024 z 20.03.2025 pre prečin ublíženia na zdraví spolupáchatel'stvom podľa § 20 k § 156 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva spolupáchatel'stvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. e) Trestného zákona.

Súd I. stupňa obžalovanému poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona s tým, že sa u skutku priznal a úprimne ho oľutoval. V tomto smere súd I. stupňa nevykonal žiadne dokazovanie a odôvodnenie napadnutého rozsudku neobsahuje právne úvahy na základe čoho dospel k záveru o

„úprimnosti“ priznania obžalovaného. Podľa názoru odvolacieho súdu sú vážne pochybnosti o úprimnosti priznania obžalovaného, pretože aj ním uvádzané sľuby o úhrade škody poškodeným zostali len v rovine sľubu bez akejkolvek reálnej snahy (pokusu) aspoň sčasti spôsobenú škodu uhradiť. O to viac, že v osobách oboch poškodených sa jedná o osoby vyššieho veku. Nápravu odvolací súd vykonal nemohol pre horecítovanú prekážku, pretože odvolanie v neprospech obžalovaného prokurátor nepodal.

Súd prvého stupňa rovnako správne aplikoval § 38 ods. 3 Trestného zákona, keďže obžalovaný opätovne spáchal zločin, a to za situácie, keď bol už predtým právoplatne odsúdený za zločin rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 3T/51/2018 z 27.09.2018, právoplatným dňa 02.10.2018. Ide pritom o opakované páchanie závažnej trestnej činnosti, čo odôvodňuje použitie asperačného princípu. Základná trestná sadzba pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona predstavuje dva až osem rokov trestu odňatia slobody. Zvýšením dolnej hranice tejto sadzby o jednu tretinu podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona, so zohľadnením pravidla podľa § 38 ods. 6 Trestného zákona, bola dolná hranica správne určená na štyri roky, pričom horná hranica zostala nezmenená. Upravená trestná sadzba, z ktorej súd prvého stupňa vychádzal, tak predstavovala štyri až osem rokov trestu odňatia slobody.

V rámci takto určenej trestnej sadzby uložil súd prvého stupňa obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere päť rokov a šesť mesiacov, teda trest nachádzajúci sa v dolnej polovici zákonom ustanovenej sadzby. Takto uložený trest zodpovedá všetkým zákonným kritériám individualizácie trestu a nemožno ho považovať za neprimerane prísny.

Obžalovaný namietal, že súd prvého stupňa mal len formálne konštatovať existenciu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, avšak pri určovaní druhu a výmery trestu ju fakticky nezohľadnil. Odvolací súd túto námietku nepovažuje za dôvodnú.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku (strany 4, 5) jednoznačne vyplýva, že súd prvého stupňa nielen identifikoval uvedenú poľahčujúcu okolnosť, ale ju aj reálne zohľadnil pri individualizácii trestu. Súd výslovne uviedol, že posudzoval pomer zistených poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, pričom konštatoval ich kvantitatívnu vyváženosť (1 : 1). Zároveň však dospel k záveru, že z hľadiska kvalitatívneho hodnotenia je zistená priťažujúca okolnosť výraznejšia, a to najmä s poukazom na opakované páchanie trestnej činnosti obžalovaným, vrátane trestnej činnosti vyššej závažnosti (ktorá smerovala voči dvom chráneným osobám, ktorých dôveru hrubým a podlým spôsobom zneužil na spáchanie trestnej činnosti!). Takýto postup je v súlade s § 38 ods. 2 Trestného zákona, ktorý umožňuje prihliadať nielen na počet, ale aj na význam a závažnosť jednotlivých okolností.

Pokiaľ ide o námietku obžalovaného, že súd prvého stupňa pri odôvodnení výmery trestu sa zaoberal aj jeho priestupkovou minulosťou, odvolací súd uvádza, že táto námietka nie je dôvodná. Priestupková minulosť obžalovaného, vrátane opakovaných priestupkov proti majetku, predstavuje relevantné hľadisko pri hodnotení osoby páchatela a jeho vzťahu k dodržiavaniu právneho poriadku v zmysle § 34 Trestného zákona. Súd prvého stupňa tieto skutočnosti nezohľadnil ako priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 Trestného zákona, ale výlučne ako súčasť komplexného hodnotenia osobnosti obžalovaného, čo je postup plne konformný so zákonom.

K návrhu obžalovaného ohľadom uloženia trestu pri dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 2 roky a 8 mesiacov, odvolací súd uvádza, že tento návrh nepovažuje za dôvodný, pričom poukazuje na zrejme nesprávne právne východiská, z ktorých obžalovaný vychádzal. Obžalovaný pravdepodobne vychádzal zo základnej trestnej sadzby podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona (2 až 8 rokov) a jej zníženia o jednu tretinu podľa § 39 ods. 5 Trestného zákona v dôsledku vyhlásenia o vine. Súd prvého stupňa však správne aplikoval § 38 ods. 3 Trestného zákona, keď vzhľadom na opätovné spáchanie zločinu zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu, teda na štyri roky.

K návrhu obhajoby na uplatňovanie § 39 ods. 5 Trestného zákona — teda na zníženie trestu pod dolnú hranicu upravenej sadzby z dôvodu vyhlásenia obžalovaného o vine — odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa sa týmto návrhom riadne zaoberal a jeho neakceptovanie dostatočne odôvodnil (strana 5, 6 napadnutého rozsudku) a odvolací súd sa stotožnil s predmetným odôvodnením. Uloženie trestu pod takto určenú dolnú hranicu trestnej sadzby je fakultatívne, nie obligatórne - súd môže, ale nie je povinný, takýto trest uložiť.

Odvolací súd záverom konštatuje, že uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov je primeraný a zákonný, zodpovedajúci závažnosti spáchaného zločinu, osobnosti obžalovaného a všetkým kritériám ukladania trestov podľa § 33a a § 34 Trestného zákona.

Pretože odvolací súd nezistil žiadne zákonné dôvody uvedené v ustanovení § 321 písm. a) až f) Trestného poriadku, ktoré by odôvodňovali akúkoľvek zmenu výrokov napadnutého rozsudku v prospech obžalovaného, podané odvolanie podľa § 319 Trestného poriadku zamietol, pretože zistil, že nie je dôvodné.

Výrok tohto uznesenia bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.
(§ 185 ods. 2 Tr. por.)